Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. balandžio 3 d.*

„Apeliacinis skundas — Valstybės pagalba — Pagalba numanomos neribotos garantijos forma La Poste dėl jos viešosios įstaigos statuso — Garantijos egzistavimas — Valstybės išteklių buvimas — Pranašumas — Įrodinėjimo pareiga ir įrodymų apimtis“

Byloje C-559/12 P

dėl 2012 m. gruodžio 3 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Prancūzijos Respublika, atstovaujama G. de Bergues, D. Colas ir J. Gstalter ir J. Bousin,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Komisijai, atstovaujamai B. Stromsky ir D. Grespan,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano (pranešėjas), teisėjai A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger ir S. Rodin,

generalinis advokatas N. Jääskinen,

posėdžio sekretorius V. Tourrès, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. rugsėjo 11 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2013 m. lapkričio 21 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu Prancūzijos Respublika prašo panaikinti 2012 m. rugsėjo 20 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Prancūzija prieš Komisiją* (T-154/10; toliau – skundžiamas sprendimas); juo šis teismas atmetė jos ieškinį dėl 2010 m. sausio 26 d. Komisijos sprendimo 2010/605/ES dėl valstybės pagalbos C 56/07 (ex E 15/05), kurią Prancūzija suteikė *La Poste* (OL L 274, p. 1; toliau – ginčijamas sprendimas).

Ginčo aplinkybės

Bendras bylos kontekstas

2 Pagal 1990 m. liepos 2 d. Prancūzijos pašto ir telekomunikacijų viešosios paslaugos organizavimo įstatymą Nr. 90-568 (*la loi française n°90-568, du 2 juillet 1990, relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications*; JORF, 1990 m. liepos 8 d., p. 8069) buvusi Pašto ir telekomunikacijų generalinė direkcija, kuri iki tol priklausė Pašto ir telekomunikacijų ministerijai, nuo 1991 m. sausio 1 d. reorganizuota į du savarankiškus viešosios teisės reglamentuojamus juridinius asmenis, t. y. *France Télécom* ir *La Poste*. Šiuo įstatymu *La Poste* aiškiai leista vykdyti, be savo viešosios paslaugos užduočių, tam tikrą konkurencijai atvirą veiklą.

3 Pagal 1990 m. gruodžio 31 d. įsakymo, kuriuo suteikiama valstybės garantija PTT obligacijoms ir PTT taupymo lakštams, išleistiems iki 1990 m. gruodžio 31 d. (JORF, 1991 m. sausio 18 d., p. 917), 1 straipsnį „[p]alūkanų mokėjimas, laipsniškas paskolos padengimas, įmokos, komisiniai, išlaidos ir PTT obligacijų ir taupymo lakštų papildomos sumos, išduoti iki 1990 m. gruodžio 31 d., siekiant prisidėti prie pašto ir telekomunikacijų papildomo biudžeto investavimo išlaidų finansavimo pagal Pašto ir telekomunikacijų kodekso <...> L. 127 straipsnį, ir perduoti *La Poste* pagal 1990 m. liepos 2 d. įstatymo <...> 22 straipsnį, besąlygiškai garantuojami valstybės“.

4 Be to, 2001 m. sausio 18 d. sprendimu *Cour de cassation* (antroji civilinių bylų kolegija) patvirtino principą, pagal kurį *La Poste* turi būti laikoma viešąja pramoninio ir komercinio pobūdžio įstaiga (toliau – EPIC).

5 Pagal Prancūzijos administracinę teisę EPIC yra viešosios teisės reglamentuojami juridiniai asmenys, turintys atskirą nuo valstybės teisinį subjektiškumą ir finansinį savarankiškumą bei specialius įgaliojimus, kurie paprastai apima vienos ar kelių viešosios paslaugos užduočių vykdymą.

6 EPIC statusas apima tam tikras teisines pasekmes, t. y. nemokumo ir bankroto procedūrų pagal bendrąją teisę netaikymą ir 1980 m. liepos 16 d. Administracinėse bylose paskelbtų priverstinių priemonių ir viešosios teisės reglamentuojamiems juridiniams asmenims taikomų sprendimų vykdymo įstatymo Nr. 80-539 (*la loi n°80-539, du 16 juillet 1980, relative aux astreintes prononcées en matière administrative et à l'exécution des jugements par les personnes morales de droit public*; JORF, 1980 m. liepos 17 d., p. 1799) taikymą.

Administracinė procedūra ir ginčijamas sprendimas

7 2005 m. gruodžio 21 d. sprendimu Europos Komisija patvirtino bankinės ir finansinės *La Poste* veiklos perdavimą jos dukterinei bendrovei *La Banque Postale*. Šiame sprendime Komisija pažymėjo, kad dėl neribotos valstybės garantijos *La Poste* bus pradėta atskira procedūra.

8 2006 m. vasario 21 d. Komisija pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [EB 88] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 17 straipsnį informavo Prancūzijos valdžios institucijas apie savo pirmines išvadas dėl neribotos valstybės garantijos, suteikiamos dėl *La Poste* statuso, kuri yra ir valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, egzistavimo.

9 Manydama, kad ši tariama garantija egzistavo iki 1958 m. sausio 1 d., t. y. EB sutarties įsigaliojimo Prancūzijoje dienos, Komisija taikė su esama pagalba susijusias procedūros taisykles ir pagal Reglamento Nr. 659/1999 18 straipsnį paprašė Prancūzijos Respublikos vėliausiai iki 2008 m. gruodžio 31 d. panaikinti *La Poste* suteiktą garantiją.

10 Išnagrinėjusi Prancūzijos valdžios institucijų pateiktus patikslinimus dėl 1981 m. gegužės 12 d. Dekreto Nr. 81-501, kuriuo įgyvendinamas Įstatymas Nr. 80-539 (JORF, 1981 m. gegužės 14 d., p. 1406), pakeitimo projekto, Komisija joms pranešė apie savo sprendimą pradėti formalią tyrimo procedūrą. 2008 m. birželio 3 d. paskelbusi šį sprendimą *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 135, p. 7), Komisija paprašė suinteresuotųjų asmenų pateikti pastabas dėl ginčijamos priemonės.

11 Atsakydamos į Komisijos prašymą 2009 m. liepos 31 d. perduotame rašte Prancūzijos valdžios institucijos Komisijai pranešė, kad *Conseil français des ministres* 2009 m. liepos 29 d. priėmė *La Poste* ir pašto veiklos įstatymo projektą, kuriame numatyta nuo 2010 m. sausio 1 d. reorganizuoti *La Poste* į akcinę bendrovę, kuriai taikomos bendrosios teisės restruktūrizavimo ir likvidavimo teismo sprendimu procedūros. Remiantis šiuo projektu 2010 m. vasario 9 d. priimtas Valstybės įmonės *La Poste* ir pašto veiklos įstatymas Nr. 2010-123 (JORF, 2010 m. vasario 10 d., p. 2321), jis įsigaliojo kovo 1 dieną.

12 2010 m. vasario 27 d. Komisija pranešė Prancūzijos valdžios institucijoms apie ginčijamą sprendimą.

13 Pirma, priminusi, be kita ko, nagrinėjamos priemonės turinį (to sprendimo 18–37 konstatuojamosios dalys), Komisija konstatavo Prancūzijos valstybės neribotos garantijos *La Poste* dėl tam tikrų ypatybių, kurios neatsiejamai susijusios su jos viešosios įstaigos statusu, egzistavimą (minėto sprendimo 116–255 konstatuojamosios dalys).

14 Šiuo klausimu Komisija pirmiausia pažymėjo, kad *La Poste* netaikoma bendroji teisė dėl sunkumų patiriančių įmonių restruktūrizavimo ir likvidavimo (ginčijamo sprendimo 116–147 konstatuojamosios dalys).

15 Vėliau ji įrodė, kad *La Poste* kreditorius yra užtikrintas, kad skola jam bus grąžinta tuo atveju, jei ši įstaiga turėtų finansinių sunkumų ir negalėtų sumokėti savo skolų (šio sprendimo 148–229 konstatuojamosios dalys).

16 Galiausiai Komisija manė, kad net jei pasinaudojęs specialiomis išieškojimo procedūromis, aprašytomis ginčijamo sprendimo 150–229 konstatuojamosiose dalyse, EPIC kreditoriaus reikalavimas nebūtų patenkintas, būtų garantuojama, kad jis nebus panaikintas. Iš tiesų siekiant užtikrinti viešosios paslaugos užduoties tęstinumą *La Poste* teisės ir įsipareigojimai bet kuriuo atveju perduodami kitam viešosios teisės reglamentuojamam juridiniam asmeniui, ne valstybei, arba, nesant tokio asmens, valstybei (šio sprendimo 230–250 konstatuojamosios dalys).

17 Šiomis aplinkybėmis Komisija pripažino, kad neribota valstybės garantija *La Poste* reiškia valstybės išteklių perdavimą, kaip tai suprantama pagal Komisijos pranešimo dėl [EB] 87 ir [EB] 88 straipsnių taikymo garantijomis suteikiamai valstybės pagalbai (OL C 155, 2008, p. 10) 2.1 punktą (ginčijamo sprendimo 254 konstatuojamoji dalis), ir yra priskirtina valstybei (šio sprendimo 255 konstatuojamoji dalis).

18 Antra, Komisija konstatavo, kad dėl šios neribotos garantijos *La Poste* gautos palankesnės kreditavimo sąlygos yra atrankinis pranašumas (ginčijamo sprendimo 256–300 konstatuojamosios dalys), o taip yra atsižvelgiant ir į tam tikras kredito reitingų agentūrų analizes ir metodikas, iš kurių matyti, kad ši garantija, kaip esminis valstybės paramos *La Poste* elementas, turi teigiamos įtakos *La Poste* finansiniam vertinimui, todėl ir kreditavimo sąlygoms, kurias ji galėtų gauti (ginčijamo sprendimo 258–293 konstatuojamosios dalys). Komisija nusprendė, kad nagrinėjama priemonė gali iškraipyti konkurenciją ir paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą (šio sprendimo 301 konstatuojamoji dalis).

19 Todėl Komisija padarė išvadą, kad ginčijama garantija yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (ginčijamo sprendimo 302 konstatuojamoji dalis), ir kad net iš dalies ją pakeitus taip, kaip siūlo Prancūzijos valdžios institucijos, ji neatitiktų jokios sąlygos, kad galėtų būti pripažinta suderinama su vidaus rinka (minėto sprendimo 303–315 konstatuojamosios dalys).

20 Todėl pagal ginčijamo sprendimo 1 straipsnį Komisija nusprendė, kad „Prancūzijos suteikta neribota garantija *La Poste* yra valstybės pagalba, nesuderinama su vidaus rinka, [ir kad] Prancūzija panaikina šią pagalbą ne vėliau kaip 2010 m. kovo 31 d.“

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

21 Pareiškimu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2010 m. balandžio 2 d., Prancūzijos Respublika pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo; jį grįsdama nurodė tris ieškinio pagrindus.

22 Skundžiamo sprendimo 35–48 punktuose atmetęs šio ieškinio nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą, pagal kurį ginčijamas sprendimas iš esmės neturi neigiamos įtakos, Bendrasis Teismas šio sprendimo 53 punkte pažymėjo, kad nurodyti trys ieškinio pagrindai iš esmės susiję su pranašumo egzistavimo nustatymu. Todėl šio sprendimo 54–57 punktuose jis pripažino, kad argumentas dėl sąlygos, susijusios su valstybės išteklių perdavimu, pažeidimo yra nepriimtinas, nes pateiktas pavėluotai, manydamas, kad tai yra naujas ieškinio pagrindas, nurodytas dubliko etape.

23 Taigi, skundžiamo sprendimo 61–103 punktuose jis pirmiausia atmetė antrąjį ieškinio pagrindą, susijusį su Komisijos padarytomis fakto ir teisės klaidomis, nes ji nusprendė, kad pagal Prancūzijos teisę EPIC dėl jų statuso taikoma numanoma neribota valstybės garantija.

24 Vėliau skundžiamo sprendimo 104–117 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo į dvi dalis padalytą trečiąjį ieškinio pagrindą, susijusį su pranašumo sąvokos, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, pažeidimu.

25 Šio sprendimo 105–112 punktuose Bendrasis Teismas atmetė pirmąją šio ieškinio pagrindo dalį, susijusią su Komisijos padaryta klaida, nes ji nusprendė, taip pat remdamasi kredito reitingų agentūrų nuomone, kad valstybės garantijos egzistavimas gali suteikti pranašumą *La Poste*. Minėto sprendimo 113–116 punktuose jis atmetė antrąją šio ieškinio pagrindo dalį, susijusią su tuo, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog tariama valstybės garantija gali suteikti pranašumą *La Poste* dėl teigiamos įtakos jos finansiniam vertinimui.

26 Galiausiai skundžiamo sprendimo 118–125 punktuose Bendrasis Teismas atmetė kaip nepagrįstą pirmąjį ieškinio pagrindą, susijusį su tariama Komisijos padaryta teisės klaida, kalbant apie valstybės pagalbos srityje jai tenkančią įrodinėjimo pareigą ir įrodymų apimtį – tiek įrodinėjant numanomos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimą, tiek nagrinėjant pranašumo egzistavimą.

27 Šiuo klausimu, pirma, skundžiamo sprendimo 120 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad „įrodymų, kuriuos turi pateikti Komisija, pobūdis iš esmės priklauso nuo numatytos valstybės priemonės pobūdžio“ ir kad numanomos valstybės garantijos egzistavimo įrodymas „gali būti

nustatytas iš susijusių aplinkybių, pasižyminčių tam tikru patikimumu ir nuoseklumu, visumos, ypač atsižvelgiant į reikšmingų nacionalinės teisės nuostatų aiškinimą, ir visų pirma patvirtinamas teisinėmis pasekmėmis, kurios susijusios su įmonės gavėjos teisiniu statusu“.

28 Todėl šio sprendimo 121 punkte jis pažymėjo, kad Komisija „neribotos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimą nagrinėjo pozityviai“, atsižvelgdama į kelias sutampančias aplinkybes, kurios yra pakankamas pagrindas siekiant patvirtinti, kad *La Poste* dėl jos EPIC statuso taikoma tokia garantija.

29 Antra, minėto sprendimo 123 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija pateikė pakankamai įrodymų, siekdama patvirtinti, kad ši garantija suteikia pranašumą, nes dėl jau suteiktos pagalbos ji neprivalo įrodyti realių ginčijamos priemonės pasekmių. Jis taip pat pažymėjo, kad atsižvelgiant į tai nereikia kaip nors išskirti esamos pagalbos ir neteisėtos pagalbos.

30 Grįsdamas šią analizę, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 124 punkte nusprendė, kad „realus pranašumo poveikis, kurį lemia valstybės garantija, gali būti preziumuojamas“ ir kad „tokia garantija suteikia galimybę besiskolinančiam gauti mažesnę palūkanų normą ar pateikti mažesnį laidavimą“.

31 Atsižvelgdamas į visus šiuos argumentus, Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį.

Šalių reikalavimai

32 Apeliaciniame skunde Prancūzijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— priimti galutinį sprendimą byloje ir panaikinti ginčijamą sprendimą arba grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

33 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą,

— priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

34 Grįsdama apeliacinį skundą Prancūzijos Respublika nurodo keturis apeliacinio skundo pagrindus.

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

35 Kaip pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą Prancūzijos Respublika nurodo, kad Bendrasis Teismas pažeidė Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ir 48 straipsnio 2 dalį, nes skundžiamo sprendimo 53–57 punktuose nusprendė, kad visi grindžiant ieškinį dėl panaikinimo pateikti ieškinio pagrindai susiję su pranašumo egzistavimo nustatymu, todėl argumentas dėl sąlygos, susijusios su valstybės išteklių perdavimu, pažeidimo yra nepriimtinas, nes jis yra naujas ieškinio pagrindas, pareikštas vykstant procesui.

36 Šiuo klausimu ji teigia, kad, kaip aiškiai matyti iš ginčijamo sprendimo „4.1.1.“ dalies „Neribotos valstybės garantijos egzistavimas: valstybės išteklių buvimas“ ir šio sprendimo 161, 166, 183 ir 254 konstatuojamųjų dalių, klausimas, ar egzistuoja valstybės garantija, yra neatsiejamas nuo sąlygos, susijusios su valstybės išteklių perdavimu. Tuo remiantis darytina išvada, kad ieškinyje Bendrajame Teisme ginčydama neribotos garantijos EPIC naudai egzistavimą ji neišvengiamai ginčijo valstybės išteklių perdavimo egzistavimą.

37 Komisija atsako, kad kartu skaitant skundžiamo sprendimo 57 punktą ir posėdžio Bendrajame Teisme protokolą matyti, kad ieškinyje dėl panaikinimo nėra jokio savarankiško ieškinio pagrindo, susijusio su „valstybės išteklių“ perdavimo nebuvimu. Bet kuriuo atveju ji pažymi, kad Bendrasis Teismas patikrino, ar nagrinėjama garantija teikiama iš valstybės išteklių arba su jais susijusi.

Teisingumo Teismo vertinimas

38 Pirmiausia reikia pažymėti, kad pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka yra dvi esminės nuorodos, kurios turi būti ieškinyje. Be to, pagal šio Procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalį vykstant procesui negalima pateikti naujų ieškinio pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui.

39 Taip pat reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką kiekviename ieškinyje pateikiamas ginčo dalykas ir pagrindų santrauka turi būti išdėstyti pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad šalis atsakovė galėtų pasirengti gynybai, o Sąjungos teismas – vykdyti jam pavestą kontrolę. Be to, tokio ieškinio reikalavimai turi būti suformuluoti nedviprasmiškai, siekiant išvengti, kad šis teismas nepriimtų sprendimo *ultra petita* arba apskritai nespręstų dėl kaltinimo (šiuo klausimu žr. 2008 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją*, C-66/06, 30 ir 31 punktus; 2009 m. vasario 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Lenkiją*, C-475/07, 43 punktą ir 2013 m. gegužės 7 d. Nutarties *TME prieš Komisiją*, C-418/12 P, 33 punktą).

40 Taigi nagrinėjamu atveju, nors ieškinyje nėra ieškinio pagrindo, kuriuo formaliai siekiama paneigti sąlygą, susijusią su valstybės išteklių perdavimo egzistavimu, vis dėlto esminiai elementai, kuriais pagrįstas argumentas dėl Komisijos tokios sąlygos pažeidimo, ir šio argumento santrauka nuosekliai ir suprantamai matyti iš paties ieškinio formuluotės.

41 Iš tiesų skaitant jo 110–123 ir 181 punktus, įtrauktus į ieškinio pagrindą dėl klaidų, susijusių su neribotos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimu, aiškiai matyti, kad Prancūzijos Respublika jau šiame ginčo etape ginčijo valstybės išteklių perdavimo egzistavimą.

42 Taigi, pirma, Prancūzijos Respublika ieškinio 119 ir 123 punktuose tvirtina, kad Įstatymo Nr. 80-539 taikymas „nereiškia, kad valstybė paramą teikia iš savo išteklių“ įsipareigojimų nevykdančiai viešajai įstaigai, nes pagal šį įstatymą „valstybei nekyla jokia pareiga garantuoti skolas“. Antra, šio ieškinio 181 punkte, priešingai, nei pažymi Komisija, ji aiškiai kritikavo ginčijamo sprendimo 254 punktą, nurodžiusi, kad „garantija, jog skola nebus panaikinta, negali būti laikoma garantija, kad ji bus grąžinta, ir lemti valstybės išteklių perdavimą“.

43 Šio ieškinio suformulavimo būdas yra tiesioginė ginčijamo sprendimo struktūros pasekmė, kuri atspindi nagrinėjamos valstybės priemonės specifiką. Be to, akivaizdu, kad šio sprendimo „4.1.1.“ dalis pavadinta „Neribotos valstybės garantijos egzistavimas: valstybės išteklių buvimas“ ir kad keliose konstatuojamosiose dalyse, visų pirma 161, 165, 174–179, 188 ir 254 konstatuojamosiose dalyse, klausimas, ar iš tikrųjų egzistuoja numanoma valstybės garantija *La Poste*, nagrinėjamas analizuojant tiesioginės ar netiesioginės valstybės pareigos iš savo išteklių padengti įsipareigojimų nevykdančios EPIC skolas egzistavimą pagal Prancūzijos teisę.

44 Todėl, priešingai nei Bendrasis Teismas teigė skundžiamo sprendimo 53–56 punktuose, ieškinyje nurodyti pagrindai siekiant pagrįsti ieškinį dėl panaikinimo nėra susiję tik su pranašumo egzistavimo nustatymu, o argumentai dėl valstybės išteklių perdavimo nėra naujas ieškinio pagrindas, nurodytas dubliko etape.

45 Vis dėlto reikia konstatuoti, kaip tai pažymi Komisija pastabose raštu, kad dėl klaidingo naujo ieškinio pagrindo kvalifikavimo skundžiamas sprendimas negali būti panaikintas.

46 Iš tiesų reikia pažymėti, kad pateikdamas atsakymą į šio ieškinio antrąjį pagrindą, būtent skundžiamo sprendimo 85–87 ir 92–98 punktuose, Bendrasis Teismas bet kuriuo atveju visiškai ir išsamiai patikrino Prancūzijos Respublikos nurodyto argumento dėl sąlygos, susijusios su valstybės išteklių perdavimu, pažeidimo pagrįstumą.

47 Atsižvelgiant į šiuos argumentus, pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia pripažinti nereikšmingu.

Dėl pirmiausia nurodytų antrojo apeliacinio skundo pagrindo argumentų

Šalių argumentai

48 Argumentais, antrajame apeliacinio skundo pagrinde nurodytais pirmiausia, Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Bendrasis Teismas, nusprendęs, kad Komisija pakankamai teisiškai patvirtino valstybės garantijos egzistavimą, pažeidė įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimties taisykles.

49 Pirma, ji mano, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 121 punkte klaidingai patvirtino visus Komisijos argumentus ginčijamame sprendime. Iš tikrųjų ši institucija taikė kelias neigiamas prielaidas ir perkėlė įrodinėjimo pareigą, nusprendusi, kad Prancūzijos valdžios institucijos turi įrodyti garantijos *La Poste* dėl to, kad šiai EPIC netaikoma bendroji teisė dėl sunkumų patiriančių įmonių restruktūrizavimo ir likvidavimo, nebuvimą.

50 Antra, apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 73 ir 74 punktuose nusprendė, kad Komisija ginčijamo sprendimo 126 ir 131 konstatuojamosiose dalyse galėjo naudoti prielaidas ir perkelti įrodinėjimo pareigą. Iš šių konstatuojamųjų dalių matyti, kad ji preziumavo, jog *La Poste* buvo suteikta garantija, prieš nustatydama, ar ši garantija tapo, ar netapo negaliojanti 2005 m. sausio 1 d. įsigaliojus 2001 m. rugpjūčio 1 d. Organiniam įstatymui dėl finansų įstatymo (*la loi organique du 1er août 2001 relative à la loi de finances*).

51 Trečia, Prancūzijos Respublika pažymi, kad skundžiamo sprendimo 119 punkte Bendrasis Teismas klaidingai taikė įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimties principus, įtvirtintus 2009 m. rugsėjo 17 d. Sprendime *Komisija prieš MTU Friedrichshafen* (C-520/07 P, Rink. p. I-8555). Iš tiesų šie principai taikomi tik Komisijos priimtiems sprendimams, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnio 1 dalį, remiantis turima informacija tokiais atvejais, kai valstybė narė nevykdo nurodymo pateikti informaciją.

52 Ketvirta, apeliantė mano, kad skundžiamo sprendimo 120 punkte Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad dėl *La Poste*, kaip EPIC, suteiktos valstybės garantijos numanomo pobūdžio gali būti taikomi mažesni įrodinėjimo reikalavimai ir nebūtinas pozityvus įrodymas, pagrįstas objektyviomis ir sutampančiomis aplinkybėmis, siekiant tikrai įrodyti, kad valstybė teisiškai privalo grąžinti skolas kreditoriui, jeigu EPIC nevykdo įsipareigojimų.

53 Komisija teigia, kad tvirtinimai, susiję su tariamu neigiamų prezumpcijų ar prielaidų naudojimu, yra nepriimtini, nes jais nenurodoma jokia Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida, o pakartojami pirmojoje instancijoje pateikti argumentai. Bet kuriuo atveju ji teigia, kad šie tvirtinimai nepagrįsti.

Teisingumo Teismo vertinimas

54 Argumentais, antrajame apeliacinio skundo pagrinde nurodytais pirmiausia, apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą nusprendus, kad Komisija galėjo perkelti garantijos dėl to, kad *La Poste* netaikoma bendroji teisė dėl sunkumų patiriančių įmonių restruktūrizavimo ir likvidavimo, egzistavimo įrodinėjimo pareigą, ir pažeidus įrodymų apimties, būtinos įrodant tokios garantijos egzistavimą, taisykles.

55 Tačiau reikia konstatuoti, kad šiais tvirtinimais klaidingai aiškinamas skundžiamas sprendimas.

56 Iš tiesų, pirma, reikia pažymėti, kad šio sprendimo 121 punkte Bendrasis Teismas aiškiai pripažino, jog Komisija „neribotos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimą nagrinėjo pozityviai“, nes atsižvelgė į kelias sutampančias aplinkybes, išsamiai primintas tame pačiame šio sprendimo punkte, „kurių pakanka siekiant patvirtinti, kad dėl EPIC statuso *La Poste* taikoma numanoma ir neribota valstybės garantija“, tarp kurių bankroto ar nemokumo procedūrų netaikymas *La Poste* yra tik išsamios ir platesnės atitinkamos nacionalinės teisinės sistemos analizės pradžia.

57 Taigi iš šio punkto matyti, kad Bendrasis Teismas iš esmės nepatvirtino jokio Komisijos neigiamų prielaidų naudojimo ir įrodinėjimo pareigos perkėlimo.

58 Antra, argumentai dėl Bendrojo Teismo padarytų klaidų skundžiamo sprendimo 73 ir 74 punktuose, nes jis patvirtino Komisijos argumentavimą remiantis prielaida ir įrodinėjimo pareigos perkėlimu ginčijamo sprendimo 126 ir 131 konstatuojamosiose dalyse, taip pat yra nepagrįsti.

59 Iš tiesų šiose konstatuojamosiose dalyse Komisija tik atmetė tam tikrus Prancūzijos Respublikos nurodytus argumentus dėl klausimo, ar nagrinėjama numanoma garantija, darant prielaidą, kad ji egzistuoja, tapo negaliojanti įsigaliojus 2001 m. rugpjūčio 1 d. Organiniam įstatymui dėl finansų įstatymo. Išankstinė šios garantijos egzistavimo prielaida, pateikta ginčijamame sprendime, yra tik Komisijos atliktas apeliantės argumentų pakartojimas. Todėl kai skundžiamo sprendimo 73 ir 74 punktuose Bendrasis Teismas patvirtino šiose konstatuojamosiose dalyse Komisijos atliktų vertinimų pagrįstumą, jis akivaizdžiai nepatvirtino neigiamų prielaidų naudojimo ar įrodinėjimo pareigos perkėlimo, kalbant apie numanomos ir neribotos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimo įrodymą.

60 Trečia, taip pat reikia atmesti argumentą, kad skundžiamo sprendimo 119 punkte Bendrasis Teismas klaidingai aiškino minėtą Sprendimą *Komisija prieš MTU Friedrichshafen*, nes jis buvo susijęs su Komisijos galutinio sprendimo valstybės pagalbos srityje priėmimu remiantis neišsamia ar fragmentiška informacija, o taip nėra nagrinėjamu atveju.

61 Iš tiesų, pirma, Bendrasis Teismas nurodė šį sprendimą tik siekdamas atsakyti į ieškovės argumentus, kuri juo rėmėsi teigdama, kad Komisija visada privalo pateikti teigiamą pagalbos egzistavimo įrodymą.

62 Antra, nors ir priminęs tokią nagrinėjamu atveju nereikšmingą teismo praktiką, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 119 punkte vis dėlto teisingai nusprendė, kad Komisija „negali daryti prielaidos, kad įmonė įgijo pranašumą valstybės pagalbos forma, remdamasi tik neigiama prielaida, pagrįsta tuo, kad nėra informacijos, kurios pagrindu būtų galima padaryti priešingą išvadą, kai nėra kitų tokio pranašumo egzistavimo įrodymų“.

63 Toks vertinimas atitinka Teisingumo Teismo praktiką, susijusią su įrodinėjimo pareigos valstybės pagalbos srityje principais, pagal kurią Komisija privalo rūpestingai ir nešališkai vykdyti ginčijamų priemonių tyrimo procedūrą, kad priimdama galutinį sprendimą, kuriuo patvirtinamas pagalbos egzistavimas ir tam tikrais atvejais jos nesuderinamumas ar neteisėtumas, turėtų kuo išsamesnių ir kuo patikimesnių įrodymų (šiuo klausimu žr. 2010 m. rugsėjo 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Scott*, C-290/07 P, Rink. p. I-7763, 90 punktą).

64 Ketvirta, galiausiai reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas juo labiau nepažeidė taisyklių dėl įrodymų apimties, būtinos siekiant įrodyti numanomos ir neribotos valstybės garantijos viešosioms įstaigoms, kaip antai EPIC, egzistavimą ir taip patvirtinti, kad nagrinėjamu atveju tenkinama sąlyga, susijusi su valstybės išteklių buvimu.

65 Iš tiesų, kaip išvados 35 ir 36 punktuose pažymėjo generalinis advokatas, siekdama įrodyti, kad egzistuoja tokia garantija, kuri aiškiai nematyti iš jokio teisės akto ar sutarties teksto, Komisija gali remtis rimtų, tikslių ir sutampančių įrodymų visumos metodu, kad patikrintų, ar vidaus teisėje iš tikrųjų egzistuoja valstybės pareiga iš savo išteklių padengti įsipareigojimų nevykdančio EPIC skolas, taigi ir, remiantis nusistovėjusia teismo praktika, pakankamai konkreti ekonominė naštos valstybės biudžetui rizika (žr. 2013 m. kovo 19 d. Sprendimo *Bouygues ir Bouygues Télécom prieš Komisiją ir kt. ir Komisija prieš Prancūziją ir kt.*, C-399/10 P ir C-401/10 P, 106 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

66 Tuo remiantis darytina išvada, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 120 punkte teisingai tvirtino, pirma, kad „įrodymų, kuriuos turi pateikti Komisija, pobūdis iš esmės priklauso nuo numatytos valstybės priemonės pobūdžio“, ir, antra, kad numanomos valstybės garantijos egzistavimas „gali būti nustatytas iš susijusių aplinkybių, pasižyminčių tam tikru patikimumu ir nuoseklumu, visumos, ypač atsižvelgiant į reikšmingų nacionalinės teisės nuostatų aiškinimą“.

67 Atsižvelgiant į tai, reikia atmesti visus argumentus, antrajame apeliacinio skundo pagrinde nurodytus pirmiausia.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo argumentų, nurodytų, jei nebūtų pritarta pirmesniesiems argumentams, ir trečiojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

68 Antrajame apeliacinio skundo pagrinde nurodytais argumentais, jei nebūtų pritarta pirmesniesiems argumentams, ir trečiajame apeliacinio skundo pagrinde Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, būtent susijusius su Prancūzijos teise, nurodytus Komisijos ir primintus skundžiamo sprendimo 121 punkte, nes nusprendė, kad jie įrodo neribotos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimą.

69 Trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą sudaro keturios dalys.

70 Pirmojoje šio apeliacinio skundo pagrindo dalyje apeliantė nurodo, kad skundžiamo sprendimo 69–77 punktuose Bendrasis Teismas iškraipė *Conseil constitutionnel* (2001 m. liepos 25 d. Sprendimas Nr. 2001-448 DC) ir *Conseil d'État* (1938 m. balandžio 1 d. Sprendimas *Société de l'Hôtel d'Albe*, *Recueil des décisions du Conseil d'État*, p. 341 ir 2005 m. rugsėjo 8 d. Nuomonė Nr. 371558) praktiką ir 1995 m. *Conseil d'État* ir 2003 m. liepos 22 d. ūkio, finansų ir pramonės ministro komentarus, kai nusprendė, jog Komisija teisingai padarė išvadą, kad pagal Prancūzijos teisę nepaneigiama galimybė valstybei suteikti numanomą garantiją EPIC.

71 Antrojoje šio apeliacinio skundo pagrindo dalyje Prancūzijos Respublika nurodo mananti, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 84–87 punktuose iškraipė Prancūzijos teisę, kai patvirtino Komisijos išvadas dėl pasekmių taikant Įstatymą Nr. 80-539.

72 Trečioji šio apeliacinio skundo pagrindo dalis susijusi su Bendrojo Teismo skundžiamo sprendimo 92–99 punktuose padarytu Prancūzijos teisės iškraipymu, kai jis nusprendė, kad Komisija teisingai galėjo valstybės atsakomybės sąlygas prilyginti garantijos schemai, remdamasi 2005 m. lapkričio 18 d. *Conseil d'État* sprendimu *Société fermière de Campoloro ir kt.* (*Recueil des décisions du Conseil d'État*,

p. 515), 1995 m. *Conseil d'État* komentaru ir 2006 m. rugsėjo 26 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimu *Société de gestion du port de Campoloro ir Société fermière de Campoloro prieš Prancūziją* (pareiškimo Nr. 57516/00; toliau – Sprendimas *Campoloro*).

73 Be to, kalbant apie šiame sprendime įtvirtintų principų taikymą nagrinėjamu atveju, Bendrasis Teismas būtent skundžiamo sprendimo 99 punkte taip pat pažeidė pareigą motyvuoti.

74 Galiausiai ketvirtojoje trečiojo apeliacinio skundo pagrindo dalyje Prancūzijos Respublika kaltina Bendrąjį Teismą šio sprendimo 102 punkte nusprendus, kad su viešosios paslaugos užduotimi susijusių teisių ir pareigų perdavimas iš esmės reiškia, kad kartu perduodamos ir už šią užduotį atsakingos įstaigos teisės ir pareigos.

75 Nepritarus pirma nurodytiems argumentams, apeliantė remiasi Bendrojo Teismo padaryta faktinių aplinkybių teisinio kvalifikavimo klaida, kai jis nusprendė, kad pagal Prancūzijos teisę *La Poste* suteikta numanoma ir neribota garantija.

76 Komisija mano, kad antrojo apeliacinio skundo pagrindo antroje dalyje ir trečiajame apeliacinio skundo pagrinde pateikti argumentai yra nepriimtini, nes jais nenurodomas joks įrodymų iškraipymas ar faktinių aplinkybių teisinio kvalifikavimo klaida, kadangi Prancūzijos vyriausybė tik ginčija Bendrojo Teismo atliktą Prancūzijos teisės vertinimą.

Teisingumo Teismo vertinimas

77 Iš esmės sutampantys antrajame apeliacinio skundo pagrinde nurodyti argumentai, jei nebūtų pritarta pirmesniems argumentams, ir trečiojo apeliacinio skundo pagrindo argumentai susiję, pirma, su Bendrojo Teismo padarytu Prancūzijos teisės iškraipymu ar teisinio kvalifikavimo klaida, ir, antra, su motyvų stoka, turinčia įtakos Bendrojo Teismo atliktam Sprendimo *Campoloro* aiškinimui.

78 Pirma, kalbant apie argumentus, susijusius su Prancūzijos teisės analizės klaidomis, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką, kai Bendrasis Teismas konstatavo ar įvertino faktines aplinkybes, pagal SESV 256 straipsnį Teisingumo Teismas turi jurisdikciją tik patikrinti šių faktinių aplinkybių teisinį kvalifikavimą ir juo remiantis padarytas teisines išvadas. Todėl faktinių aplinkybių vertinimas, išskyrus Bendrajam Teismui pateiktų įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurį gali tikrinti Teisingumo Teismas (žr., be kita ko, 2006 m. balandžio 6 d. Sprendimo *General Motors prieš Komisiją*, C-551/03 P, Rink. p. I-3173, 51 ir 52 punktus ir 2011 m. kovo 29 d. Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta prieš Komisiją*, C-352/09 P, Rink. p. I-2359, 179 ir 180 punktus).

79 Taigi, kiek tai susiję su Bendrojo Teismo nacionalinės teisės vertinimų nagrinėjimu pagal šį apeliacinį skundą, Teisingumo Teismas turi jurisdikciją tik patikrinti, ar ši teisė buvo iškraipyta (2002 m. spalio 24 d. Sprendimo *Aéroports de Paris prieš Komisiją*, C-82/01 P, Rink. p. I-9297, 63 punktas ir 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *A2A prieš Komisiją*, C-318/09 P, 125 punktas).

80 Vis dėlto šiuo klausimu reikia pažymėti, kad iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš bylos dokumentų, ir nereikia iš naujo atlikti faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimo (2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates prieš Komisiją*, C-487/06 P, Rink. p. I-10515, 98 punktas; 2011 m. vasario 10 d. Sprendimo *Activision Blizzard Germany prieš Komisiją*, C-260/09 P, Rink. p. I-419, 53 punktas ir minėto Sprendimo *A2A prieš Komisiją* 105 punktas).

81 Tačiau nagrinėjamu atveju Prancūzijos Respublika nenurodė tokio iškraipymo, nes neįrodė, kad Bendrojo Teismo padarytos išvados akivaizdžiai prieštarauja nagrinėjamų Prancūzijos teisės nuostatų turiniui ar kad jis vienai iš jų priskyrė apimtį, kuri jai akivaizdžiai nepriskirtina, atsižvelgiant į kitus bylos duomenis.

82 Priešingai, šio sprendimo 68–74 punktuose nurodytais argumentais Prancūzijos Respublika iš tikrųjų tik kritikuoja Bendrojo Teismo atliktą įrodymų, kuriuos sudaro nagrinėjamos Prancūzijos teisės nuostatos ar su jomis susijusi teismų praktika, jau išsamiai analizuotų skundžiamo sprendimo 62–99 punktuose ir primintų minėto sprendimo 121 punkte, vertinimą.

83 Be to, dėl faktinių aplinkybių teisinio kvalifikavimo klaidos, nurodytos trečiajame apeliacinio skundo pagrinde, jei nebūtų pritarta pirmesniems argumentams, pakanka pažymėti, kad šiuo argumentu Prancūzijos Respublika iš tikrųjų ginčijo ne išvadas, padarytas remiantis klaidingu nagrinėjamų Prancūzijos teisės nuostatų teisiniu kvalifikavimu, o tik Bendrojo Teismo atliktą šių nuostatų vertinimą.

84 Šiomis aplinkybėmis visus šiuos argumentus, nurodytus antrajame apeliacinio skundo pagrinde, jei nebūtų pritarta pirmesniems argumentams, ir trečiajame apeliacinio skundo pagrinde, reikia atmesti kaip nepriimtinus.

85 Antra, kalbant apie argumentą dėl motyvų stokos skundžiamo sprendimo 99 punkte, atsižvelgiant į tvirtinimą, susijusį su Sprendimo *Campoloro* reikšme siekiant nuspręsti dėl valstybės garantijos *La Poste* egzistavimo, reikia pažymėti, kad nagrinėjant apeliacinį skundą Teisingumo Teismo kontrole visų pirma siekiama patikrinti, ar Bendrasis Teismas pakankamai teisės požiūriu atsakė į visus ieškovo nurodytus argumentus (2009 m. balandžio 2 d. Sprendimo *France Télécom prieš Komisiją*, C-202/07 P, Rink. p. I-2369, 41 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

86 Tačiau, remiantis nusistovėjusia teismo praktika, pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 36 straipsnį ir 53 straipsnio pirmą pastraipą Bendrajam Teismui tenkanti motyvavimo pareiga neįpareigoja šio teismo pateikti detalaus atsakymo į kiekvieną bylos šalių pateiktą argumentą. Taigi motyvavimas gali būti numanomas, jeigu jis leidžia suinteresuotiesiems asmenims suprasti, kuo pagrįstas Bendrojo Teismo sprendimas, o Teisingumo Teismui – turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti kontrolę pagal pateiktą apeliacinį skundą (minėto Sprendimo *A2A prieš Komisiją* 97 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

87 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 99 punkte Bendrasis Teismas tik trumpai priminė ieškovės teiginį dėl Sprendimo *Campoloro* įrodomosios galios, į kurį jau pateiktas aiškus ir išsamus atsakymas minėto sprendimo 93, 94 ir 97 punktuose, analizuojant ginčijamo sprendimo ištraukas, valstybės atsakomybės atsiradimo galimybes EPIC įsipareigojimų nevykdymo atveju prilyginus automatiškos ir neribotos EPIC įsipareigojimų garantijos schemai.

88 Todėl kadangi motyvai, susiję su šiuo teiginiu, leidžia tiek Prancūzijos Respublikai žinoti priežastis, dėl kurių Bendrasis Teismas jį atmetė, tiek Teisingumo Teismui turėti reikalingą informaciją, kad galėtų vykdyti jam tenkančią kontrolę, argumentą dėl Bendrojo Teismo pareigos motyvuoti pažeidimo reikia atmesti kaip nepagrįstą.

89 Tuo remiantis darytina išvada, kad visus antrajame apeliacinio skundo pagrinde nurodytus argumentus, jei nebūtų pritarta pirmesniems argumentams, ir trečiojo apeliacinio skundo pagrindo argumentus reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtinus ir iš dalies nepagrįstus.

Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

90 Kaip ketvirtąjį apeliacinio skundo pagrindą Prancūzijos Respublika pirmiausia nurodo, kad skundžiamo sprendimo 106, 108, 123 ir 124 punktuose iš esmės nusprendęs, jog Komisija pakankamai teisiškai patvirtino pranašumo dėl *La Poste* suteiktos valstybės garantijos egzistavimą, Bendrasis Teismas

pažeidė šioje srityje taikomas įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimties taisykles, taigi padarė teisės klaidą. Iš tiesų, priešingai, nei matyti iš šių punktų, Komisija privalo įrodyti realias, o ne galimas esamos pagalbos pasekmes ir bet kuriuo atveju negali preziumuoti bet kurios rūšies poveikio.

91 Jei nebūtų pritarta šiam argumentui, Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė jam pateiktus įrodymus, kai skundžiamo sprendimo 110 punkte nusprendė, pirma, kad Komisija turėjo teisę remtis kredito reitingų agentūrų metodais, kad patvirtintų, o ne įrodytų pranašumo egzistavimą. Tas pats pasakytina, antra, kai jis minėto sprendimo 111, 116 ir 123 punktuose nusprendė, kad Komisija pateikė pakankamai įrodymų, leidžiančių patvirtinti, kad *La Poste* dėl suteiktos garantijos įgyja pranašumą, prieš tai atmetęs Prancūzijos vyriausybės argumentus, pagal kuriuos kredito reitingų agentūros „neatsižvelgia“ į *La Poste* teisinį statusą.

92 Komisijos nuomone, šis apeliacinio skundo pagrindas yra nepagrįstas, kiek juo ginčijama Bendrojo Teismo analizė, susijusi su pasekmių, kurias Komisija privalo įrodyti, kalbant apie esamą pagalbą, pobūdžiu, ir nepriimtinas, kiek tai susiję su dalimi dėl iškraipymo, nes joje iš tikrųjų tik prašoma iš naujo įvertinti įrodymus.

Teisingumo Teismo vertinimas

93 Ketvirtajame apeliacinio skundo pagrinde Prancūzijos Respublika pirmiausia kaltina Bendrąjį Teismą padarius teisės klaidą, kai nusprendė, kad Komisija pakankamai teisiškai patvirtino pranašumo dėl tariamos suteiktos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimą, ir, jeigu nebūtų pritarta pirmesniam argumentui, iškraipius įrodymus.

94 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagalbos sąvoka apima ne tik pozityviąsias išmokas, bet ir priemones, įvairiais būdais mažinančias įmonei paprastai tenkančias finansines prievoles, kurios, nors ir nėra subsidijos tiesiogine šio žodžio prasme, yra panašaus pobūdžio ir turi tokį patį poveikį (minėto Sprendimo *Bouygues ir Bouygues Télécom prieš Komisiją ir kt. ir Komisija prieš Prancūziją ir kt.* 101 punktas ir jame nurodyta teismo praktika). Taigi pagalba laikoma valstybės priemonė, kad ir kokia būtų jos forma, galinti tiesiogiai ar netiesiogiai suteikti įmonėms pranašumą arba kuri turi būti laikoma ekonomine nauda, kurios ją gaunanti įmonė nebūtų gavusi normaliomis rinkos sąlygomis (2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, Rink. p. I-7747, 84 punktas ir 2011 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-279/08 P, Rink. p. I-7671, 87 punktas).

95 Taigi, kadangi valstybės priemonės gali būti įvairių formų ir turi būti analizuojamos atsižvelgiant į jų pasekmes, negalima atmesti galimybės, kad valstybės garantija suteikiami pranašumai gali sukelti papildomą naštą valstybei (žr. 1998 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Ecotrade*, C-200/97, Rink. p. I-7907, 43 punktą ir minėto Sprendimo *Bouygues ir Bouygues Télécom prieš Komisiją ir kt. ir Komisija prieš Prancūziją ir kt.* 107 punktą).

96 Iš tiesų, kaip Teisingumo Teismas jau nusprendė, kai paskolos gavėjui suteiktos paskolos garantas yra valstybės narės valdžios institucijos, paskolos gavėjas paprastai gauna naudos, nes jo patiriamos finansinės sąnaudos yra mažesnės už tas, kurių jis patirtų, jei turėtų gauti tokį finansavimą ir tokią garantiją rinkos kaina (žr. 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Residex Capital IV*, C-275/10, Rink. p. I-13043, 39 punktą).

97 Be to, iš Komisijos pranešimo dėl [EB] 87 ir [EB] 88 straipsnių taikymo garantijomis suteikiamai valstybės pagalbai 1.2, 2.1 ir 2.2 punktų aiškiai matyti, kad neribota valstybės garantija įmonei, dėl kurios teisinės formos jai negali būti taikoma bankroto ar nemokumo procedūra, šiai įmonei suteikia tiesioginės naudos ir yra valstybės pagalba, nes ji suteikiama jos gavėjui nemokant atitinkamos įmokos dėl valstybės prisiimamos rizikos, taip pat leidžia „gauti paskolą palankesnėmis finansinėmis sąlygomis nei tos, kurios paprastai taikomos finansų rinkose“.

98 Todėl iš šių argumentų matyti, kaip išvados 58 punkte pažymėjo generalinis advokatas, kad egzistuoja paprasta prielaida, jog dėl suteiktos numanomos ir neribotos valstybės garantijos įmonei, kuriai netaikomos įprastos restruktūrizavimo ir likvidavimo procedūros, pagerėja jos finansinė padėtis, sumažinant naštą, paprastai tenkančią įmonės biudžetui.

99 Todėl atliekant procedūrą, susijusią su esamos pagalbos schemomis, kad įrodytų tokios garantijos įmonei gavėjai suteikiamą pranašumą, Komisijai pakanka patvirtinti šios garantijos egzistavimą, ir nereikia įrodyti realių dėl jos kilusių pasekmių nuo jos suteikimo.

100 Atsižvelgiant į šiuos principus, reikia konstatuoti, kad visi Prancūzijos Respublikos ketvirtajame apeliacinio skundo pagrinde nurodyti argumentai yra nepagrįsti.

101 Pirma, reikia atmesti pirmiausia nurodytus argumentus, susijusius su įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimties taisyklių pažeidimu, kalbant apie pranašumo dėl numanomos ir neribotos valstybės garantijos egzistavimo įrodymą.

102 Šiuo klausimu pažymėtina, jog Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija ne klaidingai patvirtino tokio pranašumo egzistavimą, skundžiamo sprendimo 106 ir 108 punktuose teisingai pažymėjęs, kad tokia garantija „apskritai gali suteikti pranašumą“, nes ji suteikta be atlygio ir jos gavėjui leidžia gauti palankesnes kreditavimo sąlygas, nei jas būtų gavęs tik dėl savo paties nuopelnų, todėl sumažinti jo biudžetui tenkančią naštą.

103 Atsižvelgiant į šias išvadas, tiesa, kaip pažymi apeliantė, kad Bendrasis Teismas pateikė prieštaringų ir nepakankamų motyvų, kai, pirma, skundžiamo sprendimo 123 punkte nusprendė, kad nereikia įrodyti realių esamos pagalbos pasekmių, remdamasis Teisingumo Teismo praktika, kuri nebuvo reikšminga, ir, antra, šio sprendimo 124 punkte teigė, kad „be to, realus pranašumo poveikis, kurį lemia valstybės garantija, gali būti preziumuojamas“.

104 Tačiau, kaip išvados 69 punkte pažymėjo generalinis advokatas, tokia klaida negali paneigti skundžiamo sprendimo. Iš tiesų 123 ir 124 punktuose Bendrasis Teismas vis dėlto teisingai nusprendė, kad Komisija laikėsi jai tenkančios įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimties, kad patvirtintų, ar numanoma ir neribota valstybės garantija suteikia pranašumą, ir vėl nurodė, kad tokia garantija suteikia galimybę besiskolinančiam „gauti mažesnę palūkanų normą ar pateikti mažesnį laidavimą“.

105 Antra, taip pat reikia atmesti argumentus, pateiktus jeigu nebūtų pritarta pirmesniems argumentams, susijusius su įrodymų, nurodytų šio sprendimo 91 punkte, iškraipymu.

106 Šiuo klausimu pirmiausia reikia konstatuoti, kad dėl to, jog Prancūzijos Respublika iš tikrųjų netvirtino jokio įrodymų iškraipymo, šie argumentai yra priimtini tik tiek, kiek jais grindžiama tariamai Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida, kai jis patvirtino Komisijos atliktą vien patvirtinamąją kredito reitingų agentūrų metodų analizę.

107 Tačiau reikia pažymėti, kaip išvados 62 punkte tai padarė generalinis advokatas, kad atsižvelgiant į išvadą šio sprendimo 98 ir 99 punktuose, jog pranašumo, kurį gavėjui suteikia numanoma ir neribota valstybės garantija, egzistavimas gali būti preziumuojamas, Komisijai leidžiama naudoti kredito reitingų agentūrų pateiktus duomenis vien siekiant patvirtinti tokį egzistavimą.

108 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 110 punkte teisingai pripažino ginčijamame sprendime padarytos nuorodos į šių agentūrų vertinimo metodus reikšmingumą.

109 Taigi reikia atmesti visus ketvirtajame apeliacinio skundo pagrinde nurodytus argumentus.

110 Todėl, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

111 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal to paties reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Prancūzijos Respublikos, o ši pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Prancūzijos Respublika padengia bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.